

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

Я пишаюся своїм колективом і намагаюся постійно оволодівати новими управлінськими технологіями. Адже змінюється стратегія розвитку освіти – виникають нові завдання, які для успішного розв'язання потребують змін у системі управління функціонуванням та розвитком загальноосвітнього навчального закладу. Тому свідомо вирішила навчатися в магістратурі зі спеціальності «Управління навчальним закладом» і вже застосовую набуті знання з таких питань, як: управління персоналом, розроблення й ухвалення управлінського рішення, організаційна структура управління тощо. Нові форми й методи управління, які застосовуються мною, активно переймають і заступники, що значно підвищує ефективність управлінських дій.

З кожним новим кроком, здійсненим мною, зростає мотивація педагогів і батьків до співучасті в управлінні школою. А вчителі нашої Школи-родини – це звичайні та водночас надзвичайно талановиті люди, які мають свій характер, мрії, уподобання та спрямовують професійний хист на забезпечення сприятливих умов навчання, виховання та розвитку кожної дитини. Як майстри своєї професії, у яких є талант і терпіння визволити з непривабливої личинки прекрасного метелика і скерувати його в потрібному напрямку, вони додають дітям сили та впевненості для красивого польоту у вирій життя.

Це до них – учителів – щоденно маленькими стежками йдуть діти. Саме вчителі складають ці стежки в один великий шлях до майбутнього, до успіху. Вони допомагають недосвідченій людині не схибити, не загубитися, не втратити свою індивідуальність, а навпаки стати неповторною, духовно багатію і компетентною особистістю.

Так, я пишаюся тим, що ми спільною працею вибудовуємо Храм честі і гідності людини – школу, яку знають у місті та за його межами, яку теплим словом згадують її випускники, яку щиро люблять учні, бо свято вірять, що саме школа дає їм впевнений старт для успішного злету.

Нестеренко О. П.*

БУДЬМО ЗНАЙОМІ

Учительська професія – це людинознавство, постійне, що не припиняється, проникнення в складний духовний світ людини.

В. Сухомлинський

Почнемо із ближчого знайомства. Маю за честь відрекомендуватися: Олена Прокопівна Нестеренко.

Дата і місце народження – 18 січня 1968 року, місто Гола Пристань Херсонської області. Середню освіту здобула на базі Херсонської школи №52, яку закінчила у 1985 році. Потім

---

* © Нестеренко О. П.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

навчання в Херсонському педагогічному інституті на фізико-математичному факультеті за спеціальністю «математика», який закінчила у 1990 році та здобула кваліфікацію вчителя математики, основ інформатики та обчислювальної техніки.

Стаж роботи вчителем математики – 26 років, стаж роботи класним керівником – 22 роки. Спеціаліст вищої категорії, старший учитель. Місце роботи – Херсонська гімназія № 6. З 2011 року я – керівник методичного об'єднання вчителів природничо-математичного циклу, з 2013–2014 н.р. – керівник методичного об'єднання вчителів математики та інформатики.

Як стають учителем?.. Дати відповідь на це запитання вже протягом багатьох поколінь може народна мудрість «учителями не стають, ними народжуються». Дійсно, учитель – це Божий дар, за словами Василя Сухомлинського «серце, віддане дітям». Питання «ким бути» було вирішено ще з мого народження, «вчителькою я народилася». Навчившись розмовляти, я почала навчати та виховувати всіх оточуючих. Дитинство проминуло швидко, я пішла до школи. І почалася моя «наполеглива праця»: приходячи зі школи, розсаджувала ляльок і щось їм розказувала, пояснювала, а потім виставляла в журнал оцінки. Уже в третьому класі у творі-роздумі, який потім читали на засіданні педагогічної ради, я написала про своє бажання бути вчителем математики. Навчаючись у старшій школі, завжди щось пояснювала однокласникам, допомагала розв'язувати задачі не тільки з математики, а й з інших предметів, завжди могла прийти на допомогу. Майже весь свій вільний час проводила в школі: організовувала підготовку до різних заходів, очолювала клуб «політінформаторів», була керівником лекторів шкільного музею. Тому питання «ким бути?», «де навчатись?» були вирішені ще в дитинстві.

На мою думку, саме вчитель є тим фундаментом, на якому зростає суспільство, тому що в кожній людині – від Президента до робітника – був свій Учитель. Ніхто без нього не відбувся би як особистість. Тому перше завдання вчителя полягає в тому, щоб навчити жити щасливо та якісно. Відчувати себе щасливо може лише та людина, яка налаштована позитивно, учиться жити без численних «табу», розвивається як особистість, рухається вперед. Цю життєву філософію я впроваджую в повсякденній роботі. Активна життєва позиція, творчий пошук – це невід'ємні складові моєї роботи... Свої уроки я будую так, щоб діти могли відчутти радість праці, цінність і необхідність знань. Дійти до кожної дитини, допомогти досягти успіхів у навчанні, створити комфортні умови для життя дітей у школі – це моя повсякденна турбота.

Свій педагогічний шлях почала вчителем математики в 1990 році в ЗНЗ № 34. Назавжди залишаться в пам'яті мої перші учні – вихованці школи олімпійського резерву секції греблі на байдарках та каное. Це були мужні спортивні юнаки 15-16 років, а я, молоденька тендітна дівчина, змогла розпа-

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

У 1999 році перейшла працювати до Херсонської гімназії № 6, де набула професійної зрілості. Крім викладання математики, я – класний керівник 10-Б класу. Мій десятий клас – це 16 дівчат і 5 хлопців – гарячих планет-зірочок, шкільні орбіти яких одного разу перетнулися й відтоді рухаються разом у Сонячній системі нашого класу. І кожна планета – то справжній всесвіт, яскрава зоря, повна енергії, яку потрібно спрямувати в благодатне русло, щоб реалізувати закладений Творцем у ядрі потенціал. У кожній зірки – свій порядковий номер у журналі, своя зоряна величина, а ще – різна маса, світлість і швидкість руху, місце і роль у системі класу. Та об'єднують моїх юних зірочок майже півтори тисячі шкільних днів, прожитих разом. І близько півтисячі з них – спільно зі мною: уроки математики, алгебри, геометрії, класні години і стінгазети, мандрівки та дискотеки, репетиції і свята, чергування й батьківські збори, бесіди з класом, наодинці й по телефону, зустрічі з цікавими людьми – усе те, без чого моє вчительське життя явно було би прісним і не таким цікавим.

Навчання, навчання... нескінченно. Чи є межа педагогічної зрілості, коли вчитися стане непотрібно? Людина не може стояти на місці, весь час потрібно професійно «зростати», відкривати й розвивати в собі і нові й нові якості, можливості, здатності, прагнути до майбутнього професійного зростання, досконалості. Задоволення міжособистісним спілкуванням у колі людей, близьких по духу та прагненням, збагачення життєвим досвідом – усе це і дає навчання в магістратурі. Наприкінці хочу поділитися рецептом учительського щастя. А рецепт досить простий: візьміть чашу терпіння, налийте туди повне серце любові, вкиньте дві пригорщі щедрості, хлюпніть туди ж гумору, посипте добром, додайте якомога більше віри, і все це добре перемішайте. Потім намастіть на шматок відпущеного вам життя і пропонуйте всім, кого зустрінете на своєму шляху.